

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΦΡΟΥΤΑ

(Σκίτσο του κ. Γ. Γρηγόρη)

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΤΖΩΡΤΖ ΜΠΡΑΟΥΝ

Ο "ΓΚΑΓΚΣΤΕΡ,, ΜΕ ΤΑ ΜΑΥΡΑ ΜΑΛΛΙΑ

Στό άριστοκρατικό γχώ του ξενοδοχείου, ή «μίσσες» Κλάρκ έσκυψε πάνω από τό τραπεζάκι του τσαγιού και είπε στην κόρη της:

—Ξέρεις τί σου λείπει, Νάνου; "Ενας άνδρας! Μά ποτε λοιπόν θά παντρευτής;

Η Ξανθιά Νάνου δέν είπε τίποτα, γιατί εκείνη τή στιγμή πρόσχε κάποιο νέο, πού καθόταν άπέναντί της και τής έρριχνε άπ' ώρα φλογερές ματιές. "Ηταν ένας κομψός κι άθλητικός νέος, μέ μαύρα μαλλιά και μέ ήλιοσημένο πρόσωπο.

Η Νάνου σέ λίγο θυμήθηκε τά λόγια τής μητέρας της και βιάστηκε τότε νά τής άπαντήσει:

—Νά παντρευτώ; Μά τί λές, μαμά; Ποιών νά παντρευτώ; "Όλοι οι ώμορφοί, πού μέ κυνηγούν, ένδιαφέρονται γιά τήν προίκα μου κι' όχι γιά μένα.. "Όχι, όχι! Έυχαριστώ πολύ! Δέν έχω ανάγκη από άνδρα. Έγώ θέλω νά διασκεδάσω λιγάκι, νά βρω μιά περιπέτεια.

Κι' άρχισε νά φορηά τή γάντια της.

—Πού θά πάς; τή ρώτησε λιγάκι άπογοητευμένη ή «μίσσες» Κλάρκ.

—Πηγαίνω ν' αλλάξω τουαλέττα κι' έπειτα θά κάνω έναν περίπατο μέ τ' αυτοκίνητο ως τό "Ασλεύ.

—Μήν άργήσης, Νάνου! Νά γυρίσης τήν ώρα του φαγητού. "Εχουμε καλέσει άπόψε τή λαϊδή Ρέντον. Θάναι μαζί μέ τό γιού της. Ξέρεις, μέ τόν Ντίκ, πού έζησε χρόνια στην Άργεντινά. Έμαθα ότι δέν έχει πολλές μέρες πού ήρθε από εκεί κάτω.

—Κατάλαβα! Έκανε ή Νάνου, χαμογελώντας. Είναι κι' αυτός από τούς ύποψηφίους μνηστήρας μου. Θαυμάσια, μαμά! Θάρθω. Θάρθω, νά νά τόν στείλω κι' αυτόν περίπατο.

"Υστερ' από είκοσι λεπτά τής ώρας, ή Νάνου κρατούσε τό τιμόνι του αυτοκινήτου της κι' έτρεχε μέ ιλιγγιώδη ταχύτητα πάνω στον έξοχικό δρόμο. "Εξαφνα όμως, από ένα φράχτη πετάχτηκε ένας άνθρωπος και στάθηκε στή μέση του δρόμου, κάτοντας νόημα σ' αυτοκίνητο νά σταματήσει.

Η Νάνου έκλεισε μέ λύσσα τό φρένο, γιά νά μή τόν κόψη και στάθηκε άπότομα μπροστά του. Μά δέν μπορεί νά φαντασθή κανείς πόσο εξαφνιάστηκε, όταν είδε ότι είχε πάλι άπέναντί της τόν νέο μέ τά μαύρα μαλλιά, πού τής έκανε κόρτε στο γχώ του ξενοδοχείου.

"Ο νέος πήδηξε άμέσως στο «μαροσιέ» και κάρφωσε τά μιάτια του μέσ' στα δικά της.

—Τί θέλετε; τόν ρώτησε ή Νάνου υπέρφανα.

—Λυπούμαι πολύ, πού σάς ένοχλώ, μά τί νά γίνη; Χρειά-

ζομαι τ' αυτοκίνητό σας! τής άπάντησε ό νέος.

—Πώς; παραξενεύτηκε ή Νάνου.

—Μάλιστα. Έχω μεγάλη ανάγκη από ένα αυτοκίνητο. Θέλω τό δικό σας! δήλωσε καθαρά ό νέος μέ τά μαύρα μαλλιά και σ' ένα τόνο έπιταχτικό, άπότομο.

Η Νάνου γούρλωσε τά γαλάζια μάτια της.

—Κάντε μου τή χάρι, νά κατεθήτε από τό «μαροσιέ», του είπε σοβαρά. Δέν έχω καιρό γιά τέτοια άστεία. Είναι άνοστα!

—Μά δέν άστειεύομαι! τής φώναξε ό νέος. Μου χρειάζεται έν' αυτοκίνητο. Πρέπει νά φύγω γρήγορα, μέ κάθε τρόπο, άπ' αυτά τά μέρη. Καταλαβαίνετε λοιπόν ότι μπορώ νά γίνω άφαντος πού γρήγορα μ' ένα αυτοκίνητο, παρά μέ τά πόδια! Έμπρός! Κάντε μου λίγη θέσι κι' άφήστε με νά καθήσω δίπλα σας.

Η Ξανθιά Νάνου, στην αρχή, είχε νοιώσει κάποια κρυφή γαρά, όταν βρέθηκε άξαφνα μπροστά σ' έκείνον τόν ώμορφο νέο, πού τής έκανε γλυκά μάτια στο ξενοδοχείο. Τώρα όμως είχε θυμώσει μαζί του.

—Κατεθήτε γρήγορα! του φώναξε κι' έκανε νά βάλη μπροστά στή μηχανή.

Μά ό νέος τήν πρόλαθε κι' άρπαξε τό χέρι της.

—Έλάτε, άκούστε μέ τό καλό! τή συμβούλευε Άλλοιώς θά μ' αναγκάσετε νά μεταχειρισθώ βία. Αυτό βέβαια θά μέ λυπήσει πού, μά δέν μπορώ νά κάνω τίποτ' άλλο. Πρέπει νά φύγω! Νά εξαφανισθώ! Έπειτα δέν έχετε νά φοηθήτε τίποτ' από μένα, γιατί μόλις περάσουμε τό "Ασλεύ, θά σάς άφήσω έλεύθερη γιά νά γυρίσετε πίσω.

—"Ω! Έκανε ή Νάνου μέ ψευτική άπάθεια, γιά νά κρύψη τήν τρομάρα της. Θέλετε λοιπόν νά μέ άπαγάγετε;

—Μά, φυσικά! τής άπάντησε ό νέος, ξεσπώντας σ' ένα ήχηρό γέλιο. Δέν θά θέλατε βέβαια νά σάς παρατήσω όλομόναχη στή μέση του δρόμου.

Και, σπρώχνοντας λιγάκι τή Νάνου, θρονιάστηκε στή θέσι της και πήρε στα χέρια του τό τιμόνι.

Η Νάνου τώρα περίμενε, μέ τήν έλπίδα ότι κάποιος θά περνούσε γιά νά τή γλυτώσει από έκείνον τόν παράξενο άνθρωπο.

—Μπορώ νά μάθω πού πάμε, κύριε; τόν ρώτησε μέ περιφρόνησι.

"Ο νέος μέ τά μαύρα μαλλιά τής έρριξε μιά ματιά και χαμογέλασε.

—Μή φοβάστε, μίς Κλάρκ, τής είπε μέ τρυφερότητα. Βλέπετε; Ξέρω πού είσαστε. Μά, σάς παρακαλώ, μη ζητήσετε νά μάθετε τ' όνομά μου. Είναι μυστικό..

—Πώς έχετε τ' όνομά μου; απόρησε ή Νάνου.
—Τό έμαθα στο ξενοδοχείο. Έκει μάλιστα άκουσα ότι θα πηγαίνατε στο "Αολεύ. "Έτρεξα λοιπόν μπροστά και περίμενα να περάσετε με τ' αυτοκίνητο.

—Μά γιατί... φεύγετε; τον ρώτησε δειλά ή Νάνου.
—Φαντάζομαι ότι δέν σάς έτυχε ποτέ να κλέψετε καμμιά Τράπεζα, τής είπε ό νέος μ' ένα προστατευτικό τόνο στη φωνή. 'Η Νάνου τον κούταξε δύσπιστη.

—Έχετε κλέψει λοιπόν έσείς μιά Τράπεζα;
—Μά, βέβαια! Κάτι πρέπει να κάνη καιείς...
—Τότε, τί θέλατε στο ξενοδοχείο;
—Γιατί τά μεγάλα ξενοδοχεία είναι οι καλύτεροι κρυφώνες για τούς λωποδύτες. Αυτή τή φορά όμως ή 'Αστυνομία άνακάλυψε τά ίχνη μου. Νά λοιπόν γιατί σάς περίμενα εκεί, πίσω απ' το φράχτη, αγαπητή μίς Κλάρκ.

'Η Νάνου έσκυψε τό κεφάλι και δέν μίλησε. Ήταν τρομοκρατημένη. Μά συγχρόνως έννοιώθε παράρξενη χαρά. Θά έλεγε καιείς ότι ήθελε να ευχαριστήση τό νέο με τά μαύρα μαλλία, πού τήν είχε παρασύρει σέ μιά τόσο δραματική περιπέτεια.

Σέ λίγο άρχισε να νυχτώνη.
"Έφταναν πειά στο πρώτο χωριό, πού βρισκόταν πριν από τό "Ασλεού, όταν άξφανα ένας άστυφύλακας τούς έφραξε τό δρόμο. Τήν ίδια στιγμή ξεφύτρωσαν κι άλλοι δυό και στάθηκαν μπροστά σ' αυτοκίνητο.

—Μ' έπιασαν! ψιθύρισε μ' άπογοήτευσι ό νέος κι' έκλεισε τό φρένο.

Ό πρώτος άστυφύλακας πήγε τότε κοντά και τούς είπε:

—Έγουμε διαταγή να σταματάμε όλα τ' αυτοκίνητα. Πρέπει να πιάσουμε έναν «γκάγκοτερ», πού έχει λεηλατήσει τίς Τράπεζες. Τό τηλεγράφημα πού λάβαμε, λέει τά έξής: «Νέος, ύψηλόσωμος με μαύρα μαλλία και με γκριζά ρούχα. Συνοδεύεται από μιά δεσποινίδα, πού φοράει ένα κομψό κόκκινο καπέλλο». Έμπρός! Κατεβήτε. Έσάς θέλουμε να πιάσουμε.

—'Αλήθεια; ρώτησε ό νέος με κάποια ειρωνεία στή φωνή.

'Η Νάνου, κατάχλωμη από τον τρόπο τής, τού έξήγησε:

—Κάνετε λάθος. Έγώ είμαι ή μίς Νάνου Κλάρκ, ή κόρη τού μίστερ Χάμερτον Κλάρκ, τού πατρίωνου βιομηχάνου. Θά έχετε άκούσει βέβαια αυτό τ' όνομα.

—Ναί, τό έχω άκούσει, ώμολόγησε ό άστυφύλακας. Μά αυτός ό κύριος, ποίος είναι;

—'Ω! φώναξε ή Νάνου, ό κύριος αυτός είναι... είναι ό άρραβωνιαστικός μου.

—Θαυμάσια, τής είπε ό άστυφύλακας. Έλάτε λοιπόν να έξηγηθήτε με τον άτυνύμο. 'Αν λέτε τήν αλήθεια, σέ πέντε λεπτά τής ώρας θά είσατε και πάλι ελεύθερη.

Κι' άνεβαινώντας στο «μαρσιπέ, άνοιξε μονάχος του τήν πόρτα τού αυτοκινήτου.

Τήν ίδια στιγμή ή Νάνου έκανε κάτι άφάνταστο. Ξαφνικά έδωσε μιά δυνατή γροθιά στον άστυφύλακα και τον πέταξε τ' άνάσκελα στή μέση τού δρόμου. Και πριν οι άλλοι προφτάσουν να τούς πιάσουν, είχαν ξεκινήσει με ύλιγγιάδη ταχύτητα.

Όταν βρέθηκαν πολύ μακριά από κείνο τό χωριουδάκι, ό νέος με τά μαύρα μαλλία γόρισε κι' είπε τής Νάνου:

—Εύχαριστώ. Μ' εδούσατε. Γιατί τό κάνατε αυτό;

—Λέν ξέρω, τού άπάντησε ή Νάνου κι' έγειρε πρós τά πίσω τό κεφάλι.

Ήταν κουρασμένη. Ό δροσερός άέρας τής νύχτας τής χάιδεε τό πρόσωπο. Κι' ή Νάνου, σιγά-σιγά, δίχως να τό καταλάβη, έκλεισε τά μάτια κι' άποκοιμήθηκε.

Όταν ξύπνησε, βρισκόταν στο ξενοδοχείο. Ό άγνωστος είχε γίνει άφαντος.

Τό πρωί τής άλλης μέρας ή Νάνου ξύπνησε απ' τό κουδούνισμα τού τηλεφώνου.

—Έμπρός... Έκανε ζαλισμένη από τόν ύπνο.

—'Η μίς Κλάρκ; ρώτησε μιά φωνή.

—'Ω! έκανε ή Νάνου. Είναι ό άγνωστος... Μάλιστα, είμαι ή μίς Κλάρκ. Τί θέλετε;

—Μά μάθω άν κοιμηθήκατε καλά.

—Εύχαριστώ, τού άπάντησε άπότομα ή Νάνου. Μά για πέσο μου: Έσείς πού θρίσκεατε;

—Έδώ, στο ξενοδοχείο. Τετάρτη πόρτα άριστερά, μετά τό δικό σας.

—Τί λέτε; απόρησε ή Νάνου.

—Μάλιστα, μίς Κλάρκ. Σας τηλεφώνησα, για να σάς έξομολογηθώ κάτι: Νάνου, δέν έκλεπα ποτέ μου καμμιά Τράπεζα.

—'Α! έκανε ή Νάνου, με κάποια άπογοήτευσι.

—Ναί. Είμαι ένας υπερβολικά τίμιος άνθρωπος, συνέχισε ό άγνωστος. Μά, άκούστε, Νάνου: Σάς περίμενα τρία χρόνια τώρα. Έσείς δέν με θυμάστε πειά, μά έγώ δέν σάς έχασα.

—Σας γνώρισα σ' ένα φιλικό σπίτι πριν φύγω για τήν 'Αργεντινά.

—Μιά στιγμή! φώναξε ή Νάνου. Ποίος είστε λοιπόν;

—Είμαι ό Ντίκ Ρέντον.

—Ό γυιός τής λαίδης Ρέντον; Είσατε κείνος, πού θά γνώριζα χθές τό βράδυ στο τραπέζι;

—Μάλιστα, τής άπάντησε. Έπειδή όμως άκουσα να λέτε στή μαμά σας ότι θέλατε να διασκεδάσετε με μιά περιπέτεια, σοφίστηκα τήν «κλοπή τής Τράπεζας» κι' όλη τήν άλλη ιστορία.

—Κι' οι άστυφύλακες; απόρησε ή Νάνου.

—'Ω! Έγώ τούς είχα στείλει εκείνο τό τηλεγράφημα. 'Ηθελαν να σάς διασκεδάσω κι' έλπίζω ότι σάς διασκεδάσα. Και τώρα; Θέλετε να συναντηθούμε στο πρόγευμα ύστερα από μισή ώρα;

'Η Νάνου χαμογέλασε.

—Ναί, Ντίκ, τού άπάντησε με τρυφερότητα. Θά είμαι έτοιμη σέ είκοσι λεπτά τής ώρας.

Κι' έτσι ή Νάνου Κλάρκ άρραβωνιάστηκε τό ίδιο βράδυ τον Ντίκ Ρέντον, γιατί είχε καταλάβει πειά ότι ήταν ό άνδρας πού τής ταίριαζε.

ΤΖΩΡΤΖ ΜΠΡΑΟΥΝ

ΙΣΤΟΡΙΟΛΕΣ

Ο ΠΕΤΩΣ ΒΛΑΚΙΣ ΤΟΥ ΜΑΡΟΚΟΥ

Κάποτε, ένας απ' τούς Σουλτάνους τού Μαρόκου, διάταξε τον βεζύρη του να τού γράψη σ' ένα κατάστιχο όλους τούς βλάκες τού βασιλείου του.

Ό βεζύρης εξετέλεσε τή διαταγή και πρώτο-πρώτο έγραψε τό όνομα τού ίδιου τού Σουλτάνου!

—Θά σου κόψω τό κεφάλι! φώναξε έξαγριωμένος ό Σουλτάνος όταν πήρε κι' έρριξε μιά ματιά στον κατάλογο των βλακων τού βασιλείου του. Γιατί έβαλες τό όνομά μου και πρώτο μάλιστα;

—Νά σου πώ, Πατισόχ μου! είπε άτάραχος ό βεζύρης. Έδωσες προχθές σέ μερικούς βαγαπόντες χιλίες λίρες για να σου φέρουν απ' τήν 'Αραβία τά καλύτερα άλογα πού θά βρουν.

—'Ε; Κι' έπειτα;

—'Έπειτα;... Αυτό δέν θά ξαναγυρίσουν πειά.

—Δέν θά ξαναγυρίσουν!... Κι' άν ξαναγυρίσουν;

—Τότε θά σβύσω τ' όνομά σου απ' τον κατάλογο και στή θέσι του θά γράψω τό δικό μου!

Πέρασαν χρόνια, πολλά χρόνια, μά ό βεζύρης δέν βρέθηκε στήν ανάγκη να γράψη τ' όνομά του στον κατάλογο των βλακων. Γιατί, άπόλυτα σ' άγνοασταί των 'Αραβικών αλόγων, δέν ξαναγύρισαν ποτέ πίσω, καταθροχθισαντες τά χρήματα τού άφελους Σουλτάνου.

ΠΡΟΣΟΧΗ !.

ΜΟΝΟΝ τó «Μπουκέτο» αγοράζει εις άπόλυτως Ικανοποιητικάς τιμάς παντός είδους παλαιά βιβλία και βιβλιοθήκας ολοκλήρους, φυλλάδια διάφορα, άκόμη δέ και σκόρπια φύλλα παλαιών έφημερίδων και περιοδικών, 'Ημερολόγια, Καζαίαις, μονόφυλλα, φωτογραφίας ιστορικών προσώπων και εικόνας διαφόρους. Άπευθυνθήτε ή γράψατε: Περιοδικόν «Μπουκέτο», Λέκα 7, 'Αθήνας.